

het is maar dat u het weet!

Misschien heeft u het op school zien liggen, het Nascholingsplan 1980-1981 van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen. Maar het is ook heel goed mogelijk dat u er overheen hebt gekeken: de weidse naam slaat op vijf losse, kleinbedrukte vellen papier, dubbelgevouwen en in elkaar gestopt tot een foldertje. In de zomervakantie viel het in de bus van uw school.

Nascholing is een zaak die verenigingen als de VON ter harte gaat. Tot voor kort verzorgden deze verenigingen een deel van de nascholing, op eigen initiatief, gesubsidieerd door de overheid. De VON kreeg wel eens geld uit die pot voor haar congres, Levende Talen voor de Oriëntatiedagen Moedertaalonderwijs.

Daarnaast bestond er een departementale Nascholing Nederlands, onder leiding van een hoofdcoördinator.

Door dat alles ging een streep toen de nascholing een taak werd van de opleidingen voor onderwijsgevendens, PA's en NLO's. In principe een goede zaak: van gesubsidieerd vrije-tijdswork kwam de nascholing in professionele handen. De opleidingen namen deze taak met beide handen aan. Niet uit idealistische motieven: door bezuinigingen en een geringer studentenaantal dreigde een afvloeiing van docenten, die op deze manier enigszins afgeremd zou kunnen worden.

De overdracht verliep allesbehalve soepel. De coördinatoren van de 'oude' Nascholing werden op weinig elegante wijze aan de kant geschoven (gedetacheerd bij de NLO's). De NLO's (waarover ik het verder hebben zal) vochten voor hun docentenplaatsen, maar ontdekten al snel dat de nieuwe taak hen weinig zou opleveren: de nascholing werd slecht betaald. Van enige georganiseerde overdracht van know-how van 'oude' naar 'nieuwe' nascholers was geen sprake. De groeps-grootte van de cursussen werd verhoogd van 20 naar 30, het minimumaantal inschrijvers van 12 naar 15. Mededelingen en richtlijnen van het

Ministerie kwamen steeds veel te laat en blonken uit door onduidelijkheid. Een voorbeeld: de genoemde folder, die twee weken ná de sluiting van de inschrijftermijn uitkwam.

De door de NLO's bijeengedachte cursussen werden op het departement op grond van onduidelijke criteria, en zonder overleg, ingedeeld in twee groepen: OCA (door de Minister voorgeschreven cursussen) en VCA (veld-contractgebonden activiteiten). Alleen het eerste soort kunt u vinden in het foldertje, het totaalaanbod staat in de veel uitgebreidere brochures van de NLO's zelf, die maanden eerder in de school lagen. Als je het hele verhaal leest, kun je alleen maar grinnig lachen als je in het foldertje leest dat het nog 'niet nodig c.q. ongewenst is om te trachten in het Nascholingsplan 1980-1981 een samenhangend geheel van activiteiten op te nemen'. Fraaie woorden om wanorganisatie en geklungel in te verpakken.

Maar Nascholing is een belangrijke zaak, te belangrijk om haar aan kinderziekten te laten overlijden. Heeft u toevallig een NLO-brochure liggen op school? Reageer dan eens op het aanbod voor uw vak: wat vindt u ervan? welke nascholingsactiviteiten zou uw sectie graag georganiseerd zien?

En gooi het foldertje van het Ministerie maar in de prullebak; daar heeft u niets aan.

Hans Verweij
Kees Sluis

Reactie

In een brief aan de redactie reageerde Helge Bonset op het artikel van W.A.M. de Moor in Moer 1980: 3 (Overall kloven). W.A.M. de Moor suggereert op pag. 6, rechterkolom, dat Helge Bonset blijkens een artikel uit 1972 leesplezier géén voorwaarde zou vinden voor geslaagd literatuuronderwijs.

In het bedoelde artikel (Levende Talen 284, jan. 1972, pag. 19-20) schrijft Helge Bonset echter het volgende:

- a Hij beschouwt, evenals Whitehead, leesplezier als een *noodzakelijke* voorwaarde voor *alle* leerlingen in het literatuuronderwijs.
- b Hij beschouwt het, i.t.t. Whitehead, *niet* als een *voldoende* voorwaarde voor *alle* leerlingen; daarom stelt hij ook facultatieve literatuurtheorie voor op pag. 20.